

Killinger

Dean R. Koontz, 1995 (7,7 ns)

Det kolde, grønne vand gled af sted i bækken, klukkede omkring glatte, brune sten og spejlede de melankolske piletræer som voksede langs bredden. Marnie sad i græsset, 5 kastede sten ud i vandet og så hvordan ringene bredte sig i stadig større kredse for til sidst at slikke op mod de mudrede bredder. Hun sad og tænkte på killingerne. Dette års killinger, ikke sidste års. For et år siden havde hendes 10 forældre fortalt hende at killingerne var kommet i himlen. Pinkies kuld var forsvundet på tredjedagen efter deres pibende ankomst til denne verden. Marnies far havde sagt: – Vorherre tog dem op til Himlen for at de kan leve der sammen med Ham.

15 Det var ikke fordi hun ligefrem tvivlede på sin far. Han var trods alt et religiøst menneske. Han underviste i søndagsskolen hver uge og var kasserer eller sådan noget lignende i kirken hvor det var hans pligt at tælle kollektpengene og skrive summen ned i en lille, rød bog.

20 Han blev altid udvalgt til at holde lægmandsprædikenen. Og hver aften læste han stykker for dem af Bibelen. I aftes var hun kommet for sent til oplæsningen og havde fået smæk. „Sparer man spanskrøret, ødelægger man barnet,“ sagde hendes far altid. Nej, hun tvivlede ikke ligefrem på sin far, 25 for hvis nogen vidste besked om Vorherre og killingerne, så var det ham.

Men hun kunne ikke lade være med at undre sig. Hvorfor behøvede Vorherre hendes fire, når der var hundredtusindvis af killinger i verden at tage af? Var 30 Vorherre egoistisk?

Det var første gang i lang tid hun havde tænkt på de killinger. Det sidste år var der sket så meget at hun havde glemte dem. For det første var det hendes første skoleår, al hurlumhejen med at blive klar til den første dag – indkøb af 35 papir, blyanter og bøger. Og de første uger havde været interessante; der havde hun for eksempel mødt hr. Alfabet og hr. Tal. Da skolen begyndte at kede hende, kom julen glidende ind på skarpslebne meder og glitrende is: Indkøbene, de grønne, gule, røde og blå lys, på hvert eneste 40 hjørne Julemanden der vaklede når han gik, de levende lys

som oplyste kirken juleaften, dengang hun skulle på toiletet, og hendes far havde tvunget hende til at vente derude til gudstjenesten var forbi. Da det hele igen blev lidt kedeligt i marts, havde hendes mor født tvillinger.

45 Marnie havde været overrasket over hvor små de var, og hvor langsomt de så ud til at vokse de følgende uger.

Nu var det juni igen. Tvillingerne var tre måneder gamle og var langt om længe begyndt at tage ordentligt på; skolen var ferielukket, og der var en evighed til jul, og alt var ved at
50 blive rigtig kedeligt igen. Da hun derfor hørte sin far fortælle moderen at Pinkie skulle have et nyt kuld killinger, tog hun ivrigt denne nyhed til sig og vred hver en smule fornøjelse ud af den. Hun arbejdede ivrigt i køkkenet med at gøre gamle klude klar til fødslen og fandt en dejlig kasse som
55 skulle være killingernes hjem når de kom.

Da naturen gik sin gang, og tiden var inde, sneg Pinkie sig bort og fik killingerne i løbet af natten i en af ladens mørke kroge. Der var ikke brug for steriliserede klude, men kassen kom godt tilpas. Der var seks killinger i dette kuld, alle
60 sammen grå med sorte pletter der lignede blækklatter.

Hun holdt af de killinger og var meget bekymret for dem. Hvad nu hvis Vorherre holdt øje med dem ligesom sidste år?

– Hvad er det du laver, Marnie?

65 Hun behøvede ikke at kigge; hun vidste hvem der stod bag ved hende. Alligevel vendte hun sig om, af respekt for ham, og hun så faderen stå og glo ned på hende med mørke, uregelmæssige svedpletter under armene på hans falmede, blå arbejdsoverall, med snavs på hagen og skægget klistret
70 til på hans venstre kind.

– Jeg kaster sten i vandet, svarede hun stille.

– Mod fiskene?

– Nej, sir. Jeg kaster blot sten i vandet.

– Husker vi hvem der led martyrdøden på den måde?

75 Han smilede overbærende.

– Sankt Stefan, svarede hun.

– Udmærket. Smilet forsvandt. Aftensmaden er parat.

Hun sad stiv som en pind i den gamle, rødbrune lænestol og så opmærksomt på sin far mens han læste højt for dem af
80 den gamle familiebibel som var indbundet i sort skind, meget skrammet og med mange iturevne sider. Hendes mor

sad ved siden af faderen på den mørkeblå fløjlssofa med hænderne foldet i skødet og et er-det-ikke-vidunderligt-hvad-Vorherre-har-givet-os-smil som klistret på sit
85 almindelige, men kønne ansigt.

– „Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres.“ Hendes far lukkede bogen med et lille smæld der syntes at springe ud i den stillestående luft og blive hængende der og spærre som et
90 tæt tæppe af tavshed. I flere minutter var der ingen som sagde noget. – Hvilket kapitel i hvilken bog var det vi netop læste, Marnie? lød det så fra faderen. – Markusevangeliet, kapitel 10, svarede hun lydigt. – Udmærket, sagde han. Derefter vendte han sig mod sin kone, hvis smil havde
95 ændret sig til nu-har-vi-gjort-hvad-enhver-kristen-familie-bør-gøre-udtryk, og sagde: – Mary, hvad siger du til en kop kaffe til os og et glas til Marnie?

– Det ordner jeg, sagde moderen og rejste sig op og gik ud i køkkenet.

100 Hendes far blev siddende og undersøgte indersiden af bindet på den gamle hellige bog, lod fingrene følge revnerne i det gule papir, kiggede nøje på de spøgelsesagtige pletter

som for evigt var sivet ned i titelbladet hvor en grandonkel havde været så uheldig at spille lidt vin for en
105 millionmilliard år siden.

– Far, sagde hun forsigtigt.

Han så op fra bogen, smilede ikke, men rynkede panden.

– Hvad med killingerne?

– Hvad med dem? spurgte han tilbage.

110 – Vil Vorherre også tage dem i år?

Den antydning af et smil som havde sneget sig ind i hans ansigt, forsvandt i dagligstuens stillestående luft. – Måske, svarede han blot.

– Det må han ikke, næsten hulkede hun.

115 – Vil du bestemme hvad Vorherre må gøre og ikke må gøre, unge dame?

– Nej, sir.

– Vorherre må gøre hvad som helst han vil.

– Ja, sir. Hun flyttede sig uroligt i stolen, trykkede sig
120 dybere ned i dens ujævne, slidte folder. – Men hvorfor skulle han ønske at få mine killinger igen? Hvorfor altid mine?

– Nu har jeg hørt nok om det, Marnie. Nu tier du stille.

– Men hvorfor mine? insisterede hun.

125 Pludselig rejste han sig op, gik hen til hendes stol og slog hende i hendes lille ansigt. En tynd blodstribede siled ned fra hendes mundvig. Hun tørrede den bort med håndfladen.

– Du må aldrig sætte spørgsmålstegn ved Vorherres motiver! sagde hendes far strengt. Spyttet skinnede på hans
130 læber. Han greb hende hårdt i armen og trak hende op at stå. – Se så at komme op ad trappen og i seng.

Hun kom ikke med indvendinger. På vej hen mod trappen tørrede hun mere blod af hagen. Langsomt gik hun op ad trappen og lod hånden glide langs det glatte, polerede
135 trægælænder.

– Her er mælken, hørte hun moderen sige nede i stuen.

– Den får vi ikke brug for, svarede faderen kort.

Inde på sit værelse lå hun i det halvmørke som skabtes ved at fuldmånen skinnede ind gennem vinduet så dens
140 orange gule lys reflekteredes i en række religiøse plaketter der hang på den ene væg. Inde på forældrenes værelse snakkede moderen babysnak med tvillingerne, mens hun skiftede ble på dem.

– Vorherres små engle, hørte hun moderen sige. Faderen

145 kildede dem, og hun kunne høre „englene“ klukke af latter – en dyb gurglen som strømmede op fra deres fede struber.

Hverken faderen eller moderen kom ind for at sige godnat. Hun var i unåde og skulle mærke straffen.

150 Marnie sad i laden og klappede den ene af de grå killinger, så det ærinde hendes mor havde sendt hende ud på for ti minutter siden, måtte vente lidt. Den stærke lugt af tørt, gyldent hø fyldte luften. Der lå strå over hele gulvet, og det knasede under fødderne. I den anden ende af bygningen
155 stod to køer og brølede til hinanden – kun to som havde revet benene på pigtråden, og som nu skulle have sårene til at hele. Killingen mjavede og slog ud med poten lige under hendes hage.

– Hvor er Marnie? gjaldede hendes fars stemme fra et
160 sted i gården mellem huset og laden.

Lige da hun ville til at svare, hørte hun sin mor råbe inde fra huset: – Jeg har sendt hende til Browns efter en af Helens opskrifter. Det varer tyve minutter endnu før hun er tilbage.

165 – Så er der rigelig tid, svarede faderen. Slaggerne på gangstien knasede i næsten militærisk rytme under hans store sko.

Marnie var klar over at noget var galt; der skulle ske noget som ikke var bestemt for hendes øjne. Hurtigt lagde hun
170 killingen tilbage i den røde og gyldne kasse og lagde sig fladt på maven bag en dyngede halm for at se hvad der skete.

Hendes far kom ind, tappede en spand vand fra hanen på væggen og stillede den foran killingerne. Pinkie hvædede og skød ryg. Manden løftede hende op og lukkede hende inde i
175 en tom havrebeholder hvorfra hendes fortvivlede skrig gav et latterlig højt ekko som hørte til på den afrikanske savanne og ikke på en amerikansk bondegård. Marnie var lige ved at le, men huskede faderens tilstedeværelse og undertrykte latteren. Han vendte sig igen mod kassen med killingerne.
180 Forsigtigt tog han den ene op med et tag i nakken, klappede den et par gange og stak så dens hoved ned under vandet i spanden! Nede i spanden blev der sparket og fægtet vildt, og skinnende vanddråber sprøjtede op derfra. Hendes far skar en grimasse og skubbede hele katten ned under vandet.

185 Snart efter hørte fægteriet op. Marnie opdagede at hendes fingre borede sig ned i cementgulvet så det gjorde ondt.

Hvorfor? Hvorfor-hvorfor-hvorfor?

Faderen løftede den slappe krop op af spanden. Noget lyserødt og blodigt hang fra det lille dyrs mund. Hun kunne
190 ikke se om det var tungen, eller om det søde lille væsen havde kastet sine indvolde op i et sidste forsøg på at undslippe den hårde, forfærdelige kvælningsdød.

Snart var alle seks killinger døde. Snart blev seks tavse, lodne bolde kastet i en hessiansæk. Toppen blev surret til.

195 Han slap Pinkie ud af beholderen.

Den rystende kat fulgte ham ud af laden med en sagte mjaven, men hvædede da han vendte sig om for at se på hende.

Marnie lå meget stille meget længe og kunne ikke tænke
200 på andet end henrettelsen mens hun desperat forsøgte at forstå. Havde Vorherre sendt hendes far? Var det Vorherre der havde sagt han skulle dræbe killingerne – tage dem fra hende? Hvis det var, så kunne hun ikke se hvordan hun nogen sinde igen kunne gå op foran det gyldne og hvide
205 alter og modtage velsignelsen. Hun rejste sig og gik hen mod

huset. Blodet dryppede fra hendes fingre – blod iblandet cement.

– Fik du opskriften? spurgte hendes mor da Marnie smækkede køkkendøren efter sig.

210 – Mrs. Brown kunne ikke finde den. Hun sender den over i morgen. Hun løj så godt at det overraskede hende selv. – Har Vorherre taget mine killinger? brast det pludselig ud af hende.

Hendes mor så forvirret på hende. – Ja, var det eneste
215 hun kunne sige.

– Jeg vil hævne mig på Vorherre! Det kan han ikke bare gøre! Det må han ikke! Hun løb ud af køkkenet og hen mod trappen.

Moderen så efter hende, men forsøgte ikke at standse
220 hende.

Marnie Caulfield gik langsomt op ad trappen og lod hånden løbe langs det glatte, polerede trægælænder.

Til middag da Walter Caulfield kom ind fra marken, hørte
225 han et højt brag og den klirrende lyd af porcelæn og glas der knustes. Han for ind i dagligstuen hvor han så sin kone ligge

ved foden af trappen. Et bord med nips var væltet, figurer knækket og revnet.

– Mary, Mary. Er du kommet noget til? Han knælede
230 hurtigt ned ved siden af hende.

Hun så op på ham med øjne der var langt borte i fjerne tåger. – Walt! Åh, gode Gud, Walt – vore dyrebare engle. Badekarret – vore dyrebare engle!
fra "Ukendte veje", Cicero

235